

Balmón: "Carrera era permeable als diferents corrents socials i polítics"

Dll, 7/12/2009 per Homenatge cívic...

[Joan Carrera](#)

Intervenció de l'alcalde de Cornellà, Antonio Balmón, a [l'Homenatge cívic al bisbe Joan Carrera](#), a Santa Maria del Mar.

Gent arribada del sud, del nord, de terres endins i també molts que ja estaven aquí, al nostre país. Gent treballadora a la cerca de la dignitat. Treballaven trenta dies al mes, lluitaven per menjar a diari, ells no van tenir un altra oportunitat. El millor de la seva vida ho van donar perquè el seus fills, nosaltres, tinguéssim un futur molt millor.

Bona nit senyores i senyors, moltes gràcies al Grup Sant Jordi de Promoció i Defensa dels Dreta Humans, per convidar-me a participar aquest vespre de l'homenatge al mossèn o al bisbe, que com ell sempre ens deia, constituïen dues facetes de la mateixa persona. Permeteu-me que aquest vespre jo sigui només una humil veu de moltes persones anònimes, de molts feligresos però també de gent no creient, que en la seva trajectòria humana també han coincidit en aquests temps.

He volgut començar amb aquesta senzilla descripció de fets històrics esdevinguts no fa massa anys, per explicar el context humà en que tot això es produïa, com ell mateix ens explicava en la gravació televisiva que hem pogut veure ara fa uns moments. Per poder explicar millor la raó d'un compromís social d'una persona nascuda a Cornellà, al carrer major, a l'any 30, època de canvis i convulsions. Un home que va viure la seva infància i adolescència entre Cornellà, Sant Joan Despí i Sant Feliu de Llobregat, a la comarca del Baix Llobregat, la nostra comarca. Un territori que moltes vegades ha estat l'epicentre i lloc de confluència de persones que, de forma entranyable, han estat sempre influenciant-nos de forma positiva, per aquelles formes que tenien de viure i actuar, i per les realitats que els hi van tocar de viure.

En el seu trajecte per diferents parròquies, a la Barceloneta, l'Hospitalet o Badalona, el bisbe Carrera va conèixer una cosa molt important, la ciutat inacabada, allà on a la ciutat s'hi havia de fer moltes coses. Aquesta ciutat inacabada ell la va entendre i la va estimar, la va comprendre, va veure la seva vulnerabilitat social, l'amargor de molta gent que se sentia lluny de casa seva. També va entendre la fortalesa i el coratge de tantes persones i va cultivar, també ell i en ell, aquesta terra humana en la qual confluïen tots aquests aspectes tant

humans. Però no es va quedar únicament en mirar-la, en ser un observador o tant sols a mirar d'entendre-la des de l'àmbit de la reflexió. Ell va prendre partit i allà, en els barris d'aquestes ciutats inacabades, probablement va viure la millor experiència humana. Va col·laborar amb el món obrer i, com sovint ell mateix acostumava a repetir, va entendre i comprendre la força transformadora dels valors quan són posats a la pràctica, que és l'espai en que veritablement poden transformar i millorar la vida de les persones. Joan Carrera va entendre que l'educació, l'acció social i solidària o l'habitatge digne, eren motors de dignitat.

La dignitat, aquesta paraula feta bandera, aquesta memòria que sempre es pot compartir i que ell utilitzava per reconciliar diferents veus, en moments difícils, en moments que com tots recordareu van ser molt complicats. Però va tenir l'audàcia i el coratge de implicar-se i de fer de la proximitat i de la seva forma d'estar al peu del carrer, una manera d'humanitzar aquells barris. Va entendre que per poder transformar i millorar la societat, al costat de la seva fe hi tenia que haver també una ferma actitud de compromís.

Aquest compromís el va estendre també en els temps de la lluita antifranquista, compromís que també, i ho tinc que dir aquí aquesta nit, varen compartir en aquella època molts sacerdots i capellans obrers, que van entendre que era en aquelles comunitats formades per gent senzilla i treballadora, que la doctrina social emanada del Concili Vaticà II tenia veritable sentit. Era el paper de l'Església a prop del poble i no amb la jerarquia. Era una opció i una militància sense matisos, que jo conec molt bé perquè vaig tenir la sort de conèixer de primera ma, en els temps de la meva adolescència i joventut, l'enorme tasca desenvolupada per aquests religiosos en els barris de la meva ciutat. Vaig poder coincidir amb molts d'ells, de manera que em van ajudar a entendre millor el món en que vivíem i a transformar les meves inquietuds en accions i opcions reals per poder incidir en la realitat. Ells ens deixaven els seus espais, els de les esglésies i temples, per poder compartir amb altres joves les nostres inquietuds i els nostres valors. Eren gent humil i compromesa, de la mateixa manera que ho va ser el bisbe Carrera, que sempre va viure en el mateix barri i allà va acabar els seus dies.

Van ser, probablement, els camins paral·lels de gent creient i de gent no creient, però tots compartíem el mateix objectiu, construir una nova societat, inspirada en la defensa de la llibertat, en la denúncia permanent de les violacions dels drets humans, en la seva fe i en les nostres conviccions, en els nostres idearis, en l'esperança que sempre és el somni de tota persona desperta, en la justícia social, en el progrés i en el benestar de tots els éssers humans. Tot això en aquell moment tenia nom i cognoms i va esdevenir un camí d'esperança que va ajudar a molta gent. Moltes d'aquelles persones compromeses i molts d'aquells sacerdots, probablement avui ja no es troben aquí, però és gràcies a la seva feina i al seu compromís, que molts de nosaltres hem pogut compartir un projecte de vida i el nostre món és avui una mica millor.

No hi havia divorci entre el seu pensament i la seva acció, la importància i rellevància del seu patrimoni, del seu llegat no el podem deixar cremar o deixar que ens el cremin i, ara, permeteu-me fer una referència a la situació actual. Moltes varem ser les persones que, com ell, varem lluitar per construir aquesta societat actual, no podem permetre que l'actitud d'una minoria corrupta ens prengui el millor patrimoni comunitari de tots nosaltres, el resultat d'aquest compromís coherent, la dignitat de les nostres conviccions, la fidelitat i honestedat al servei del país. Seria del tot injust.

Joan Carrera va ser un home permeable als diferents corrents socials i polítics que en aquells moments es desvetllaven i va fer de pont de diàleg entre totes les opcions. Ara, amb la mateixa sensibilitat que totes aquestes persones i el mateix bisbe Carrera van tenir per entendre les inquietuds i anhels del seu present, nosaltres hem de continuar treballant per què la seva obra mai quedi en l'oblit. Sobre tot en els temps actuals, en que més que mai necessitem ampliar els anclatges del nostre ideari i projectar la nostra acció vers un horitzó de justícia i de pau.

Que la passió i la il·lusió pel futur ens acompanyin. Gràcies.